

Arrest

nr. 147 687 van 12 juni 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Bengaalse nationaliteit te zijn, op 16 december 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van 31 oktober 2013 van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en waarbij een inreisverbod van drie jaar wordt opgelegd.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 maart 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 mei 2015.

Gehoord de opmerkingen van advocaat T. VAN DEN BOSSCHE, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat L. DE WITTE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 4 april 2013 diende verzoeker een aanvraag in om met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd.

1.2. Op 31 oktober 2013 besliste verweerder om deze aanvraag onontvankelijk te verklaren. Dit is de eerste bestreden beslissing, die als volgt luidt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 04.04.2013 werd ingediend door :

[...]

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid:

Betrokkene beweert dat een terugkeer zijn veiligheid en integriteit in gevaar zou brengen. Hij legt geen enkel bewijsstuk voor waaruit blijkt dat hij mogelijk gevaar zou lopen bij een terugkeer naar Bangladesh. De loutere bewering dat hij gevaar zou lopen, kan niet volstaan om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Bovendien voegt betrokkene geen enkel nieuw element toe aan de elementen die hij reeds tijdens zijn asielprocedure naar voor bracht en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties.

Betrokkene stelt dat hij vervreemdt is van zijn land van herkomst, dat hij er geen familieleden heeft waarbij hij terecht kan, er geen bezittingen heeft en dat er geen sociaal vangnet aanwezig is, waardoor hij op een niet- menswaardige manier in armoede zou moeten leven. Uit de verklaring die verzoeker aflegde in het kader van zijn asielaanvraag blijkt echter dat zijn beide ouders in Bangladesh wonen, dat hij er ook nog een broer en een zus heeft en dat zijn vader grond bezit in Bangladesh, (gehoorverslag asielzoeker, Dienst Vreemdelingenzaken, 14.09.2011) Hij toont op geen enkele wijze aan waarom hij niet bij deze familieleden terecht zou kunnen. Bijgevolg kunnen deze argumenten niet als buitengewone omstandigheid weerhouden worden.

Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Hij diende een asielaanvraag in op 02.09.2011, die afgesloten werd op 13.02.2013 met een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten hem aangetekend via de post betekend op 08.03.2013 en verblijft sindsdien illegaal in België. De duur van de procedure - namelijk een jaar en ongeveer vijf en een halve maand - was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000)

De elementen met betrekking tot de integratie van betrokkene - namelijk dat hij sinds 02.09.2011 in België verblijft; dat hij er alles aan zou doen om zich te integreren; dat hij Nederlands zou proberen te leren; dat hij hier vrienden zou gemaakt hebben; dat hij werkwilgig is en reeds gewerkt heeft wat gestaafd wordt met een arbeidskaart, een arbeidsovereenkomst en loonbrieven - hebben betrekking op de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld. Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene nooit een inbreuk beging tegen de openbare orde, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving."

1.3. Op 31 oktober 2013 besliste verweerder tevens om verzoeker een inreisverbod van drie jaar op te leggen. Dit is de tweede bestreden beslissing, die als volgt luidt:

"Aan de heer:

[...]

wordt een inreisverbod voor drie jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Aan de betrokkene werd een bevel om het grondgebied te verlaten betekend op 08.03.2013.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

In uitvoering van artikel 74/11 §1 tweede lid van de wet van 15 december 1980, is de termijn van het inreisverbod 3 jaar omdat:

2° Niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan:

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten hem betekend op 08.03.2013 en verblijft nog steeds illegaal in het Rijk. De termijn van het inreisverbod bedraagt drie jaar, omdat hij sinds de betekening van dit bevel nog geen enkele stap heeft ondernomen om zijn terugkeer voor te bereiden.”

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. Verweerder werpt op dat het beroep tegen de tweede bestreden beslissing onontvankelijk is, omdat de twee bestreden beslissingen niet de vereiste samenhang vertonen om in één verzoekschrift te worden aangevochten.

2.2. Meerdere vorderingen kunnen in eenzelfde verzoekschrift worden ingediend als zij onderling voldoende samenhang vertonen opdat het, in het kader van een goede rechtsbedeling, verantwoord is deze samen te behandelen. Niettegenstaande dat de tweede bestreden beslissing naar een andere bepaling uit de vreemdelingenwet verwijst dan de eerste bestreden beslissing, stelt de Raad op basis van de gegevens van het dossier vast dat verweerder het blijkbaar zelf nuttig en nodig heeft geacht om een inreisverbod op te leggen nadat hij een beslissing nam over de door verzoeker ingediende aanvraag tot regularisatie. Door zo te handelen erkent hij dat de uitkomst van deze aanvraag bepalend kan zijn voor het al dan niet opleggen van een inreisverbod. De bestreden beslissingen werden immers op dezelfde dag door dezelfde ambtenaar genomen. Hieruit blijkt ontegensprekelijk dat tot het inreisverbod werd besloten naar aanleiding van het nemen van de weigeringsbeslissing met betrekking tot de verblijfsaanvraag. Bijgevolg stelt de Raad vast dat er hier wel degelijk samenhang bestaat tussen de bestreden beslissingen. De Raad is dan ook van oordeel dat de bestreden beslissingen voldoende verknocht zijn om in één en hetzelfde beroep aan te vechten. De exceptie wordt verworpen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In zijn enige middel voert verzoeker de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel. Hij licht dit middel als volgt toe:

“Verwerende partij schendt door haar beslissing het zorgvuldigheidsprincipe. Dit beginsel houdt o.m. in dat de administratieve overheid de elementen en bewijsstukken die haar voorgelegd worden, behoorlijk dient te onderzoeken, haar beslissingen op een zorgvuldige wijze dient voor te bereiden en deze dient te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954).

Verwerende partij stelt dat verzoeker geen buitengewone omstandigheid aantoont waarom hij de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure nl. Via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van openthoud in het buitenland.

Verzoeker kan echter onmogelijk terugkeren naar zijn land van herkomst gezien hij aldaar vreest voor zijn leven. De asielaanvraag van verzoeker werd echter afgewezen door het CGVS.

Verwerende partij had bij de beoordeling van het dossier rekening dienen te houden met het asielrelaas van verzoeker.

Daarenboven ontving verzoeker een bevel het grondgebied te verlaten, voorzien van een inreisverbod van 3 jaar.

Verzoeker werd echter nooit veroordeeld in België ! Verzoeker bleef inderdaad op het Belgisch grondgebied en keerde niet terug naar zijn thuisland gezien hij aldaar vreest voor zijn leven.

Als zodanig had verwerende partij aan verzoeker geen inreisverbod dienen op te leggen.

Dat deze houding onmogelijk als een daad van zorgvuldig bestuur kan aangemerkt worden.

Dat het middel bijgevolg ernstig is."

3.2. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt bijgevolg in dat de overheid bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Verzoeker geeft aan dat verweerder bij de beoordeling van de buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet geen rekening heeft gehouden met zijn asielrelaas. De Raad volgt dit betoog echter niet. De Raad stelt immers vast dat verweerder in de eerste bestreden beslissing duidelijk heeft gesteld dat verzoeker geen enkel nieuw element heeft toegevoegd aan de elementen die hij reeds tijdens zijn asielprocedure naar voor bracht en dat de bevoegde instanties die elementen niet in aanmerking hebben genomen. Hieruit blijkt afdoende dat verweerder bij zijn beoordeling verzoekers asielrelaas wel degelijk mee in rekening heeft genomen.

Verder toont verzoeker ook niet aan dat verweerder onzorgvuldig heeft gehandeld door hem een inreisverbod op te leggen. Verzoeker voert aan dat hij nooit werd veroordeeld in België. Verweerder heeft het inreisverbod echter niet opgelegd omdat verzoeker zou zijn veroordeeld maar omdat hij niet aan de terugkeerverplichting heeft voldaan. Verzoeker stelt dat hij niet is teruggekeerd omdat hij in zijn thuisland vreest voor zijn leven. Verzoeker toont dit echter niet aan. Bovendien is in het kader van zijn asielprocedure en bij de behandeling van zijn aanvraag voor een verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet reeds vastgesteld dat verzoeker deze vrees voor zijn leven niet aannemelijk maakt.

Verzoeker toont met zijn uiteenzetting geen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aan. Het middel is ongegrond.

4. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf juni tweeduizend vijftien door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

C. VERHAERT